

Linda Louise Strøbæk

Sukkertopgranens hemmelighed

Eventyr

Sukkertopgranens hemmelighed
Copyright © Linda Louise Strøbæk
Udgivet af Linda Louise Strøbæk

Omslag af Kristian Nikolaj Gimsing

ISBN 9788740437874

Denne bog er dedikeret til mine dejlige børn, min mand, min bror og mine altid støttende forældre.

Tak til jer der har hjulpet mig med gode idéer og inspiration til bogen.

En særlig tak til Dorthe, der fik mig igang, Emilia, Susan, Alberte, Hanne, Jonna, Kathe, Thomas og ikke mindst Mette og Frederik, der hjalp til med opbygningen af historien.

Sukkertopgranens hemmelighed

Hvordan starter et eventyr? Det er der vist ligeså mange forskellige meninger om, som der findes mennesker på denne jord. Nogle starter med "Der var engang...", som har været en temmelig yndet indledning, men stadig hyggelig. Andre fortællinger starter lysår ude i fremtiden.

Hvordan starter denne historie så? Den starter når du synes. Den kan foregå i hvilken som helst have, så længe der står en sukkertopgran.

Kan du forestille dig, hvordan alfer kan leve side om side med menneskene?

Tillader din fantasi dig at tro på mere mellem himmel og jord? Har du nerver til at sige højt og inderligt, at du tror på alfer?

Vi får se!....Vi får se!

Kapitel 1

Den nyudnævnte konge Cissus gik frem og tilbage i sit værelse og nød lige at være blevet kronet. Han så beundrende på sit spejlbillede. Kronen sad flot på hans lyse hår. Den nye konge var en meget smuk alf med lyst bølget hår og ravgule øjne. I håret havde han fået lavet en fletning, der var samlet i nakken af et særligt smykke. Et bøjet gyldent efeublade og med et lille spyd, der holdt håret på den anden side. Den royale familie havde altid haft tradition for at mændene havde en fletning ned ad nakken ovenpå det løse hår. Han bar kronen med stolthed og tænkte på, at alle alfer fra nær og fjern var kommet til sukkertoppen Picea Glauca for at deltage i den royale ceremoni. Cissus gamle far havde foldet vingerne ud for sidste gang for sin søn og overdraget kronen til ham ved en fantastisk ceremoni, hvor alfer klædt i grønne og gyldne farver havde dannet en pergola. Hvor de holdt store mørke fløjlsrøde rosenblade duftende af citrus, som dannede en bue henover gangen op til kongestolen, der var flettet af efeu omkranset af kejserkroner.

En sådan ceremoni skete kun hver femhundrede år, så det var noget ganske særligt.

Døren gik op og Cissus vendte sig overrasket om. Det var hans søster Lanuma der trådte ind i værelset. Hun var, ligesom sin bror, en utrolig smuk alf, men modsat Cissus havde Lanuma kulsort hår med viltre bølger i, som lige nu flagrede om hendes smukke ansigt. Hendes næver var knyttede, og vingerne sitrede af raseri. Hun kiggede ondt på sin bror med sorte sammenknebnede øjne. Han kunne se hendes læber bevæge sig. Cissus kendte sin søster alt for godt og vidste, at han skulle søge dækning. Og rigtig nok; hun kylede en giftkugle lige i hans retning.

Giftkuglen ramte en stor buket blomster, som visnede øjeblikkeligt.

Cissus kiggede forfærdet på blomsterne og dernæst på sin søster.

"Hey, du kunne jo have ramt mig", råbte Cissus. "Det var sandelig også meningen, kære broder", svarede Lanuma.

"Så er det altså alvor denne gang!", konstaterede Cissus.

"Det kan du æde din fordømte krone på det er!!!", skreg Lanuma igen, som nærmest var lilla af raseri i hovedet.

Cissus måtte tænke hurtigt nu. Han samlede sine hænder og begyndte at forme sin besværgelse. Han vidste, hans søster var meget stærk i sine besværgelser og vidste samtidig også, at han skulle vinde denne kamp. Han kastede sine kristtjørne, der skulle vikle sig om Lanuma, men besværgelsen var alt for svag. Lanuma fejede hans forsøg på en besværgelse væk med en overlegen let bevægelse og skulede med et selvtilfredst smil. Cissus så ingen anden udvej end at bruge den nyeste besværgelse indenfor forsvar.

(I dag) Nutid i menneskenes verden...

"Så skal du altså sove Julie".

Juliana, kaldet Julie af sin familie, læste i en bog, som bare ikke var til at slippe.

"Åh, bare lige et kapitel mere, den er vildt spændende?", spurgte hun.

"Nej min skat, nu har jeg bedt dig lægge den bog fra dig fire gange. Nu er det altså sengetid".

"Jeg er da i seng mor", grinede Juliana drillende.

"Jamen så sovetid frøken næsvis", Lisa smilede og kyssede sin datter godnat.

Juliana glædede sig til at læse mere i bogen om alfekongen, der levede i sukkertopgranen og hans søsters magtkamp. Tænk at sådanne små væsner kunne have sådan enorme kræfter. Det var hendes oldemor der havde skrevet bogen, så det var ikke bare hvilken som helst bog. Juliana kyssede billedet af sin oldemor godnat og tænkte på næste morgen, hvor hun skulle i skole og lege med sine venner i

frikvartererne. Specielt Victor som var rigtig sød og sjov. Victor var i hendes læsegruppe, og de havde det sjovt sammen.

Juliana lagde sig til at sove og gled ind i en drømmeverden med alfer, alfekonger og væsener, som kun hørte eventyrene til.

Tilbage til fortiden...

Det var ham eller hende. For hende en magtkamp, der skulle vindes; koste hvad det ville. For ham et spørgsmål om at stoppe sin søsters raseri, der nu havde nået nye højder.

"Lanuma prøv nu at høre. Det er jo en tradition at...", han afværgede en besværgelse fra sin søsters hånd. Indså at hun aldrig ville komme til fornuft. Han tog en dyb indånding og råbte den nye besværgelse så kraftigt, at hans søster måtte tage revanche med en endnu kraftigere besværgelse, men for sent. Hun stod som forstenet med levende vand, der hvirvlede sig om hendes krop. Man kunne ane hendes øjne, der lynede mod Cissus. Rasende over at hun intet kunne gøre.

Cissus tilkaldte sine vagter.

"Før hende til skyggestammen... FOR EVIGT", råbte han til sidst, men med tårer i øjnene. Hun havde altid været hans onde tvilling. Et had- og kærlighedsforhold, som altid handlede om at vinde selv den mindste lille kamp.

"NEEEEJ det kan du ikke", skreg Lanuma skingert i det fjerne.

"Jo det kan jeg godt", hviskede Cissus.

"Men var det klogt?". Cissus fik et chok og vendte sig hurtigt om, klar til at forsvare sig, men det var blot Humlerik. Humlerik var, blandt andre ting, alfeemperiets bryggeralf, og han havde overværet afslutningen på deres kamp.

"Humlerik, jeg så ingen anden udvej. Jeg...", Cissus slog ud med armene.

"Så var det måske sådan det skulle være min ven".

Humlerik med sit mørkebrune hår ud til alle sider og grågrønne øjne, der havde sit særlige rolige blik, kiggede på Cissus, hans gode ven gennem mange år. De havde kendt hinanden fra de var små. Han vidste, at hvis Cissus ikke havde forvist sin søster, så ville alfeemperiet for evigt have været fordømt.

Cissus tog en dyb indånding og kiggede taknemmeligt på sin gode ven, der blinkede tilbage med et blik, der sagde "Du kan godt; du er født til det", og så tog Cissus sit første skridt som konge ud til sit folk. Et folk han var stolt over at skulle regere de næste mange hundrede år.

KAPITEL 2

Kom nu! Vi har travlt!

Det synes at være omtrent den sætning der lød hver morgen, når familien skulle ud af døren.

”Hvorfor har vi egentlig travlt?”, tænkte Juliana, der var elleve år gammel og familiens storesøster til lille Philip på syv.

Deres mor og far, Lisa og Mathias, havde begge fuldtidsjobs. Dog i deres eget firma, men det skulle jo også passes, så ja; de måtte jo have travlt!

Den samme tur fra hoveddør til bil og retur var foretaget et utal af gange, og hver gang blev sukkertopgranen passeret. Sukkertopgranen – eller *Picea glauca* ”Conica” – er et grantræ, der er tykt forneden og går op i en top. Lige denne sukkertop havde hele otte toppe og var enorm. Den havde stået der i mere end hundrede år og var noget af et tilløbsstykke. Om vinteren havde den lille familie især travlt med at modtage folk fra nær og fjern, som kom og beundrede sukkertoppen. Der blev lavet gløgg og æbleskiver, og Lisa lavede sin helt specielle blåbærmarmelade med kanel i. Det lyder noget anderledes men smager helt fantastisk. Det eneste der var lidt anderledes ved sukkertoppen lige nu var, at Julianas far Mathias med hjælp fra nogle venner havde sat lyskæder omkring den, da det jo var allersidst i november. Dette år ville han nemlig gerne være i god tid. Han passede rigtig godt på lige netop denne gran, da hans farmor havde gjort ligeså for sine forældre. Far satte lyskæder op hvert år til jul, og Juliana og Philip elskede det. Det var så hyggeligt. Selvfølgelig var det skægt at eje den mest berømte sukkertopgran, men det der betød allermest var nu, at den var gået i arv generation efter generation. Af samme grund lagde Juliana ekstra mærke til sukkertopgranen hver morgen og hver eftermiddag, når hun gik forbi den igen. Hun tænkte på, om hendes oldemor havde haft de samme

tanker, da hun var på Julianas alder. Bogen Juliana var i gang med var vist et rigtig godt tegn på, at hendes oldemor havde været ligeså vild med alfer, som Juliana selv var.

Sukkertoppen, som var på den ene side af indkørslen og skoven på den anden side, var næsten helt magisk og havde en særlig tiltrækningskraft på Juliana. Især når der var faldet sne. Når mørket begyndte at falde på, og hun bedre kunne se lysene, legede hun gerne med tanken om, at der måtte være en magisk verden bag disse lys. Ligesom i oldes bog. Juliana var af sin familie kendt for sin temmelig livlige fantasi, men bogen hun var i gang med virkede så livagtig. "Kom nu! Ind i bilen med jer", sagde deres mor Lisa i et bestemt men alligevel blidt tonefald.

Juliana tog sin lillebror i hånden og gik hen til bilen. På vej ind i bilen skævede hun til granen og gik i samme nu i stå. Juliana kneb sine lysegrønne øjne sammen og trådte et lille skridt frem mod granen. 'Hvad var dog det?', tænkte hun. Det var som om noget indefra det tætte stedsegrønne buskads blinkede. Hun fik en fornemmelse af at blive iagttaget.

Juliana rystede på hovedet med sit lyse lange krøllede hår og blinkede endnu engang med øjnene, som om hun prøvede at vriste det billede og den fornemmelse ud af hovedet. Hun satte sig ind i bilen, og mens hun spændte sig fast kiggede hun hen på granen igen og kunne ikke lade være med at grine lidt af det. 'Slå det ud af hovedet, søde. Der findes jo ikke...', Juliana holdt forskrækket vejret et øjeblik og kiggede på de andre, som om hun var bange for, at nogen hørte hendes tanker. Hun var jo lige ved at sige akkurat det, man ikke må sige. Hvis man siger, at alfer ikke findes, så vil der være en alf der dør. Måske var det gammel overtro, men alligevel.

"Hvad griner du af?", spurgte far nysgerrigt. Han kunne se i bakspejlet, at Juliana sad og trak lidt på smilebåndet. Så sagde hun lige så naturligt; "Jamen,

jeg tror altså lige, jeg har set en alf far”, og så smilende på sin far i spejlet. Hun vidste godt, hvad han tænkte. For mange tegneserier, blade og film med alfer. Mathias fortalte, at han havde hørt mange sjove eventyr om den sukkertopgran. Eventyr fortalt af hans farmor, Juliana og Philips oldemor, som de havde overtaget huset og naturligvis også sukkertopgranen fra. ”Men det er jo bare eventyr!”, sluttede han, idet de stoppede ved skolen.

Juliana og Philip blev sat af. Inden Mathias gik med Philip ind, nåede han lige at huske Juliana på, at der kom busser samme aften for at se sukkertopgranen. ”Okay, far”, sagde Juliana og så sine to bedste veninder Asta og Kathe. Hun løb hen til dem, samtidig med hun råbte farvel.

Det meste af dagen prøvede Juliana at slå tanken om alfen hun mente at have set ud af hovedet og fjantede videre med Asta og Kathe. De levede af og til også i den samme drømmeverden som Juliana, men de legede jo bare de var alfer. De fandtes jo måske ikke, men en del af legen var alligevel, at de aldrig måtte sige, at de ikke troede på dem. Men ingen af dem turde ikke sige højt, at de troede på de små væsner. Det var jo bare en leg.

Juliana var en anelse fraværende i nogle af timerne. Hendes yndlingsfag var matematik og historie. Hendes lærer Wilhelm, som underviste i begge fag, syntes rigtig godt om Juliana, fordi hun var så jordbunden. Hun var også lidt af en dagdrømmer, men for det meste var hun fokuseret på undervisningen. Han skulle bare lige vide, hvilke tanker der gik igennem hendes hoved lige nu. Det havde ikke særlig meget med matematik at gøre. Wilhelm kunne godt mærke, at Juliana ikke var så opmærksom som hun plejede at være. Han slog det hen med, at hun nok ikke lige i dag havde det så godt, for det kunne da ikke have noget med hans undervisning at gøre.

Efter timen var han på vej for at spørge, om hun havde det godt. Men Juliana, som godt fornemmede at hendes lærer havde opdaget hendes manglende fokus, havde travlt med at komme videre.

Hjemme fra skole igen sad Juliana og dagdrømte hen over sine lektier. Hun kunne ikke få tankerne væk fra det blinkeri, hun synes hun så komme fra sukkertoppen samme morgen. Det var snart mørkt, og hun tænkte, at det da ikke kunne skade at gå ud i haven en tur og kigge lidt på det. Der kom også snart busser for at se på sukkertoppen, og mor var allerede i fuld gang med at varme æbleskiverne og gløggen til gæsterne. Pigerne som hun havde hyret til at skulle servere for gæsterne kom også snart. Mathias havde bygget en slags spiseplads af kraftige stolper og et stråtag og med siddepladser lavet af træstubbe. Dette hyggelige spisested lå lige akkurat sådan placeret, at de besøgende kunne beundre den majestætiske sukkertopgran fra top til tå. Den var utrolig smuk med alle de små lys på, og med den skønne skov i baggrunden var scenen ekstra fantastisk.

Juliana gik ud i familiens bryggers og tog sin jakke og sine støvler på. "Jeg er lige ude i haven", råbte hun henkastet. "Fint, skat!", råbte Lisa tilbage, som stod i køkkenet, og Mathias sad ved sin computer og afprøvede et spil, han i øvrigt havde været i gang med længe.

Juliana lukkede døren efter sig og drog ud på sin færd. Hun følte lidt det var et lille eventyr, hun skulle ud på. Fantasien havde aldrig fejlet noget hos Juliana, og Philip synes at have arvet lidt af det samme. Han kunne fornemme, at hans storesøster lavede noget, der var lidt hemmelighedsfuldt, så han fulgte efter. Philip havde ligesom sin søster krøllet hår, men hans var rødt ligesom deres mors, og det var flot til hans brune øjne.

Ude i haven var det begyndt at sne. Perfekt til når gæsterne kom. Desværre kun noget sne, der ikke ville blive liggende, men smukt var det jo. "Langt om

længe", sagde Philip højt, selvom han godt vidste, at det kun var en kort fornøjelse. Vejret havde været så trist og gråt i lang tid, og han elskede sne og at kælke. Det samme gjorde Juliana. Sne var noget af det bedste, og de to gik altid på kælkebakken forenden af vejen sammen, når der lige akkurat var faldet sne nok, men den rigtige sne måtte de tænke sig til lidt endnu. Lige nu handlede det dog for Juliana om at finde ud af mere om sukkertoppen og for Philip... ja han var jo bare nysgerrig.

Juliana nærmede sig langsomt træet. Lyskæden var tændt, og det var så smukt. Hun vidste ikke rigtig, hvad hun skulle kigge efter, men hun begyndte at gå rundt om den og tænkte lidt ved sig selv, at det kunne nu være helt fantastisk med lidt magi her ved juletid.

Efter et kvarters tid var der stadig ikke sket spor, andet end det var begyndt at sne endnu mere, og Phillip løb rundt og prøvede at fange snefnug. Siden der ikke skete så meget på den magiske front fra sukkertoppen, så kunne hun jo ligeså godt fange nogle snefnug sammen med ham.

De to søskende havde altid været meget nært knyttet og fortalte hinanden alt. Men Juliana ville egentlig helst have sin egen lille hemmelighed... for eksempel hvis det skulle begynde at blinke fra en sukkertopgran.

"Så spiser vi, unger", kaldte deres far. Mathias måtte være færdig med sit spil, som han altid fik til at lyde som noget meget vigtigt. Mathias var en meget høj mand, og med hans altid mørke uglede hår og blå øjne virkede han også lidt drenget. Han havde aldrig rigtig gået op i tøj og stil. Det overlod han trygt til sin smukke kone Lisa, som han var gået ud for at hjælpe med aftensmaden. Så kunne han tage lidt over. Lisa havde lige fået sendt pigerne, der skulle servere for gæsterne, ud for at gøre klar. De havde nogle store varmekasser til at holde æbleskiverne varme i og en kogeplade til gløggen.

De skiftedes altid til at lave mad og var for det meste enige om, hvordan tingene skulle være. Naturligvis kunne de også have deres ture, men de blev altid hurtigt gode venner igen. Dog stod Lisa altid for at lave æbleskiverne, da hun havde et særligt håndslag, der gjorde dem ekstra sprøde. Juliana vidste ikke lige, hvad hendes mor puttede i dem, men det var de bedste æbleskiver i verden. Og det lod til, at mange af gæsterne synes det samme, for alle æbleskiverne blev altid solgt.

Lisa og Mathias arbejdede altid godt sammen. Også i deres firma, som var et lille succesfuldt bryggeri. Det havde de gjort længe før Juliana og Philip kom til verden. De havde den samme passion for selv at skabe noget. Lisa var den kreative af de to. Udover at holde styr på mandens tøjstil, var der heller ikke en finger at sætte på hendes egen. Hun havde det smukkeste lange, mørkerøde hår med naturlige krøller og var altid smart klædt. Philip var heldig at have arvet deres mors røde hår og brune øjne, synes Juliana. Lisa havde også indrettet en fantastisk urtehave. Den var lidt anderledes eller meget anderledes end andres urtehaver, da Mathias naturligvis selv eksperimenterede med at lave øl. En fjerdedel af haven bestod af seks forskellige humleplanter, der med tiden havde vokset sig store og flotte. Den anden fjerdedel bestod af urtehaven med krydderier og urter, som man kunne tænkes at putte i bryggen, der ikke skulle smage som alle andre. Resten af haven bestod af syrentræer, rhododendroner i alle mulige farver, roser, guldregn, nogle høje meget gamle blågranner, en meget tæt ligusterhæk og så selvfølgelig sukkertopgranen, som var så gammel at selv Julianas oldemor havde haft den selv samme tanke, da hun var på Julianas alder; at den måtte da være over hundrede år gammel. Det havde Mathias fortalt engang, da han og Juliana havde gået en tur i haven. Han mistede sine egne forældre da han var meget lille, og kunne ikke huske meget andet end hvad hans farmor, som tog sig af ham, havde fortalt om dem. Der